

Krammide tuli nüüd üsna paha, rahutu lugu kätte. Kõik see, mis krahv Erbah temale Luterusest rääkis, ei saanud veel tema meelt pöörata, aga ta ei võinud ommeti enam ärasalata, et Luteruse sees üks suur waimu wägi warjul oli. Ta kui ta siis ise kuulis, kui Luterus keisri ja würstide ees julgeste oma õpetuse eest kostis ja wiimaks ütles: „Siin ma seisn, ma ei wõi parata, Jumal aidaku mind. Amen!“ siis mõistis Kramm küll, et need ühe petja sõnad ei olnud, nenda wõis aga mees rääkida, kelle süda oli wangi wõetud Jumala sõna kuulmise alla, ja tema ei kartnud wiist sugugi oma hinge selle õpetuse eest wäljapanna. See oli 18. Aleri-kuu päawal, kui Luterus nenda riigipäewa saalis oli rääkinud. Kramm seisis oma wana sõdapealiku Brundbergi kõrwas, kui Luterus saali uksest sisse läks. Ta kuulis kuidagi wana sõdamees Luteruse öla peale läes temale ütles: „Mungake, mungake, sul on täna üks tee ees, kelle sarnast ei mina ega muu sõdapealik kõige hirmsama lahingi korral ei ole käinud. On tõde sinu poolt, ja oled sa omas südames see peale julge, siis mine peale Jumala nimel, tema ei jäta sind maha.“ Kramm nägi, kuidas mitu würedit üsna armulikult oma rõõmu ülestunnistajid Luteruse kõnet kuul-

des, ja nägi ka, kuidas arwata 100 rüütli oma mõõkladest kinnihakkasid ja ähwardades küüpsid, kas keiser tahta Luteruse wangi panna. Sest kaks keisri teenrit saatsid teda saalist wälja. Luterus ise pööras nende poole ja ütles: „Ärge kartke, nemad saadawad mind muidu!“ Kramm pidi tunnistama, et selle alatuma munga liht tunnistus wägewam oli, kui et keiser kõige oma wõimusega oleks võinud seda tühjaks teha. Tema süda läks siis üsna kahtlaselt Luteruse pärast, kas ta tohtis veel tema wastu panna, wõi pidi ta tema poole heitma. Krammi poeg, kes kõik se aja hertsog Cerik tooli taga oli seisnud, ei saanud wastu seista, waid oli südamest Luteruse sõbraks heitnud. Hertsog Cerik armastas wäga õlut jua ja oli ka see lord oma hõbekannu ligi wõtnud, mis teener sagedaste pidi õllega täitma. Kui Luterus saalist wälja läks, ütles hertsog Cerik Krammi poja wastu: „Joo ise, pois, wii tubli mehele kannuga keefekastet, ta on seda ärateeninud. Olgu tema õpetus misugune tahes, tema on mehe moodi selle eest kostnud. Ütle temale, mina olla katoligi ussu würist ja olla isse enne kannust joonud, et pole tarwis karta, kui oleks õlle sees surma rohtu!“ Pois tungis täie kannuga saalist läbi ja leidis Luteruse eesttoas olewat, kus sõbrad